

DET LILLE TEATERS FORHISTORIE.

Louis Weisdorf, arkitekt MAA.

En succes har mange fædre, siger man – men en fiasko er forældreløs. Men da Det Lille Teater jo er blevet en gedigen succes, tør jeg godt vedkende mig at være een af fædrene. For vi var da flere, både mødre og fædre, som med forskelligt udgangspunkt fandt sammen og fik stablet teatret på benene i 1966.

Fra min side starter historien med at jeg, som arkitekt i Tivoli, skulle tegne en ny fyrværkerifabrik og et nyt lager til Tivoli. Under et besøg i Tivolis gamle lager i Valby, så jeg, at der stod en masse teaterstole – faktisk 250 stk – som stammede fra Glassalen i Tivoli, hvor man på et tidspunkt kraftigt havde reduceret antallet af stolerækker. På mit spørgsmål om hvad der skulle ske med dem, blev der svaret, at de bare skulle smides ud. Jamen, indvendte jeg, der måtte da være massevis af små teatre der gerne ville have dem. Sikkert, lød svaret, men du er da velkommen til at overtage dem – de skal bare være fjernet herfra inden to dage!!

I en tom bygning i Hollænderdybet på Amager skulle vi indrette en lærlingskole for kokke og tjenere. Men da der ville gå nogen tid før ombygningen skulle starte, fik jeg lov til midlertidigt at disponere over et af lokalerne. Arkitekt Ole Panton, som jeg havde et tæt samarbejde med, fik hurtigt og effektivt organiseret en flytning, og så var teaterstolene foreløbig sikret overlevelse.

Ole Panton og jeg var dengang i nær kontakt med filminstruktøren Flemming la Cour, og vi søgte efter et lokale til Flemmings filmklub, som var blevet hjemløs.

Og det kunne jo fint kombineres med det børneteater, som vi havde i tankerne. Så nu var det opgaven at finde et egnet lokale, til en rimelig pris. Efter at have gennemtrawlet næsten samtlige den indre bys baggårde, nåede jeg til sidst frem til Lavendelstræde.

Her fandt jeg i nr. 7 et tidligere vinflaskeskylleri i baggården hos købmand Hommel. Flaske-skylleri var ikke længere i brug, men købmanden var noget bekymret over at skulle have børn rendende rundt i sin gamle købmandsgård. Han lod sig dog til sidst overtale til at leje os lokalet – såvidt jeg husker for 500 kr om måneden – og blev med tiden meget velvilligt indstillet overfor teatret.

Desværre gik projektet med filmklubben i vasken, men kort tid efter fik vi kontakt med en gruppe piger, som også gik med tanker om at lave et børneteater. Det var Vibeke Gaardmand, Lise Roos, Ruth Hermann og Susanne Tvermoes. Sammen med dem fik vi stablet en bestyrelse på benene, og vi bad Vibeke påtage sig rollen som formand og daglig leder, idet hun ikke, som vi andre, var fast knyttet til en arbejdsplads. LRS Leon Levin kom også med i bestyrelsen.

Etableringsprocessen var dog ikke uden problemer, Der var undervejs flere forslag til alternativ anvendelse af lokalerne, bl.a. ville nogen helt droppe børneteatret og i stedet lavede et eksperimentalteater. Publikum ville man så kalde ind fra gaden efter behov – og smide ud bagefter. Den idé blev heldigvis droppet. Ole Panton og jeg fastholdt at det skulle være et børneteater, og at det skulle hedde Det Lille Teater – hvad ellers? Teatrets bomærke blev udformet af maleren Henry Heerup.

Tegningerne til indretning af teatret og forhandlinger med bygningsmyndigheder og brandvæsen stod jeg for. Ole Panton og jeg tog os i fællesskab af ombygning og indretning. Med velvillig

bistand fra flere af håndværksmestrene i Tivoli, en del unge frivillige samt vore koner og kærester, fik vi lokalet indrettet trods et meget begrænset budget. Fa. Louis Poulsen & Co donerede et antal PH-lamper og så fik vi installeret 70 af teaterstolene fra Tivolis Glassal – stykket sammen af mere eller mindre ramponerede eksemplarer.

De første par forestillinger var for de involverede og var i realiteten filmforestillinger fremført af kameratechnikeren Henning Spindler, med en 8mm filmgengiver placeret ovenpå salens vindfang. Det man viste var en lille dokumentarfilm 'Kaptajn Voms teater'. Den handlede om en lidt primitiv børneforestilling i et markedsgøglertelt. Det var en lidt grotesk form for Mester Jakel teater med fine, gamle marionetdukker. Men de blev fremført uden snore, og man havde sømmet dukkernes arme og ben fast på kroppen. Forestillingen afsluttedes, lidt umotiveret, med en dramatisk 'Skibstorpeding på havet'.

Det der var interessant i børneteatersammenhæng var, at filmen især handlede om børnenes meget forskellige reaktioner på de temmelig særprægede indslag.

Et kunstnerisk råd var blevet oprettet med deltagelse af forfatteren Kjeld Iversen, maleren Nina Kai Nielsen, tegneren Ib Spang Olsen og pianisten Bent Axen. Og så gik man igang med at forberede teatrets første rigtige forestilling – Karrusellen går. Den var lagt i hænderne på maleren Kaj Matthiesen, som bl.a. med bidrag fra Halfdan Rasmussen, André Francois, Benny E. Andersen og Freddy Fræk fik stablet en fremragende forestilling på benene. Senere fulgte en lang række forestillinger – men dem må andre fortælle om.

Ole Pantan og jeg blev i bestyrelsen i en periode, indtil vi mente at teatret var i en stabil udvikling og i kyndige hænder. Hvorefter vi trak os ud for at koncentrere os om vort egentlige fagområde - som arkitekter. Og har siden kunnet glæde os over at Det Lille Teater var blevet en succes.

Louis Weisdorf
December 2005

NB. Komisk nok blev Glassalens teaterstole, som var en stærkt medvirkende årsag til teatrets fødsel, hurtigt udskiftet med bænke, som gav plads til mange flere tilskuere – og det var der heldigvis behov for.